

ligere; og det vil heller ikke være Tilfældet undtagen maaske for enkeltes Vedkommende — man kan jo i den Slags kun svare for sit eget Vedkommende — men jeg har udtrykkelig nævnt, for at værgemig netop over for en saadan Udtalelse, at der jo for Eksempel fra det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) er fremsat et Forslag, som jo vilde gavne Landbruget endogsaa i større Grad rimeligvis end det, som her er foreslaaet fra Flertallets Side, og dog gaas Byernes Interesse ikke for nær. Jeg tror, at selv om man maa være uenig i det Forslag paa mange Punkter, vil der dog være nogle Muligheder for at komme af Sted, og at det da ogsaa vil vise sig, at Byrepræsentanterne paa ingen Maade ville modsætte sig, hvad vi erkende for retfærdigt, en Lettelse af Hartkornsbyrden. At denne Lettelse bliver større for det store end for det lille Hartkorn, kan ikke undgaas. Man kan ikke reformere gamle Skatter uden at komme ind i Forhold, som selvfølgelig, saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgbjærg) hænger sig saa stærkt i, i Øjeblikket kunne tage sig overmaade uheldigt ud, men som alligevel ikke kunne være Argumenter imod at gaa til en Reform paa dette Omraade. Den ærede Ordfører udtalte, at jeg havde sagt Lovord om Socialdemokraterne, og at det var sket, fordi der nu kunde blive Plads for en Alliance. Maa jeg dertil sige, at den Alliance vil den ærede Ordfører aldrig komme til at se. Det Lovord, jeg har udtalt, var, at man al Tid er vis paa, hvor man har Socialdemokratiet. Jeg tænker ikke paa de enkelte Socialdemokrater, men paa de store socialdemokratiske Principper, og hvad der er internationalt er de Veje, som Socialdemokratiet vil gaa. Det har al Tid været mig en stor Tilfredsstillelse, at man var klar derpaa, thi derved kan man, hvad jeg har gjort med ikke ringe Energi, tror jeg at kunne sige, paa den lille Slagmark, hvor jeg har taget Kampen op, angribe dem, idet man bestemte ved, hvor Skiven staar. Det er en Fordel ved Socialdemokratiet, som al Tid er kommen os til gode, der have staaet over for dem. Men jeg har ikke sagt det mindste Lovord over for det Parti, som kunde føre til en Alliance. At derimod Højre og Socialdemokratiet lige saa vel som Venstre og Socialdemokratiet og som Højre og Venstre kunne i enkelte Spørgsmaal staa sammen ved en Afstemning, er ganske naturligt. Min Afstemning er ganske uaf-

hængig af, hvorledes Socialdemokratiet stiller sig. Jeg maa maaske, over for hvad den ærede Ordfører forleden sagde til det ærede Medlem for Slagelse (Køedt), at naar han kom hjem med en Brændvinskat, saa skulde Socialdemokraterne give ham rent paa, sige, at det er en ren Misforstaaelse. Jeg har i min Valgkampagne, som nok kunde tage paa Kræfterne, staaet Kl. 11—12 Aften i en tæt pakket Sal, hvor Majoriteten var Socialdemokrater, og i fuldstændig Ro kunnet tale for en Brændvinskat, og naar Vælgerne saaledes virkelig ville høre Argumenter for og imod og ville have Sagen behandlet saglig, saa giver det Rum for den Tanke, at der vil kunne komme noget ud deraf. Men man skal selvfølgelig give den Del af Befolkningen, som for en stor Del kommer til at bære Byrden, noget til Gengæld.

N. Andersen: Forinden de to Lovforslag, dette og det næste paa Dagsordenen opførte, atter sendes tilbage til Landstinget, for tredje Gang behandlet og vedtaget af Folketinget, vil jeg gerne have Lov til at sige et Par Ord, og med den højtærede Formands specielle Tilladelse vil jeg sige det, jeg har at sige, nu, uanset at det nærmest hører hjemme under den næste Sag paa Dagsordenen. Jeg tager Eksempel af den højtærede Ordfører (Alberti), som jo nærmest har anlagt sit Foredrag, som vi hørte, paa Loven om Indtægts- og Formueskatten til Staten, mere i alt Fald end paa det Lovforslag, der direkte ligger for til Behandling.

Jeg vil selvfølgelig af Hensyn til den Anskuelse, jeg har angaaende disse Love, og som jeg tidligere har haft Lejlighed til ret udførlig at begrunde, stemme for Lovenes Overgang til Landstinget, uanset, at der paa flere Punkter er adskilligt ret væsentligt efter mit Skøn at indvende mod den Affattelse, de nu have. Jeg er saaledes fremdeles af den Anskuelse, at en Kapitalskat ubetinget vilde være at foretrække for en Formueskat, da det vil være ganske ugørligt at undgaa at komme til en dobbelt Beskatning, ude i Sognekommunerne, en Dobbeltbeskatning paa Hartkornet, naar man har baade Indtægt- og Formueskat koblede sammen. Det er imidlertid ikke noget Kapitalpunkt. Jeg skulde gerne kunne finde mig i, at man ogsaa maatte tage Formueskatten, naar der ikke var andet eller mere i Vejen. Jeg vilde ligeledes gerne have ønsket, at man havde flyttet Grænsen for den skattepligtige Indtægt endnu lidt højere op, jeg